

Sygn. akt IV U 840/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Barbara Kokoryn
Protokolant:	st. sekr. sądowy Joanna Racis

po rozpoznaniu w dniu 29 kwietnia 2015 r. w Olsztynie

sprawy J. Ł.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

na skutek odwołania J. Ł.

od decyzji Wojewódzkiego Zespołu Do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności

z dnia 12 września 2014 roku, nr (...).2014

oddala odwołanie

sygn. akt. IVU 840/14

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności przy Wojewodzie (...) w E. z dnia 12 września 2014r. uchylono decyzję Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności przy Wojewodzie (...) w E. i zaliczono J. Ł. do lekkiego stopnia niepełnosprawności z powodu schorzenie oznaczonego symbolem 05-R, 10-N na okres do dnia 30.09.2016r.

Z powyższym orzeczeniem nie zgodził się odwołujący wnosząc o zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

J. Ł. ma lat 60, jest przedsiębiorcom. Potrzebuje karty parkingowej niepełnosprawnego, aby dojeżdżać do swoich klientów, dla których przeprowadza audyty projektów unijnych. Obecnie przebywa na zasiłku rehabilitacyjnym.

J. Ł. jest osobą niepełnosprawną w stopniu lekkim do powodu schorzeń oznaczonych symbolami 05-R na okres do dnia 30.09.2016r.

J. Ł. cierpi na schorzenia, takie jak dyskopatia L5/S1 z zespołem bólowym, które czynią go niepełnosprawnym w stopniu lekkim.

(dowód: przesłuchanie odwołującego –k.64v, dokumentacja medyczna –k. 9-10,11-14, 23-30, 38-42, 56-62, opinia biegłego k. 45-48v., dokumenty w aktach sprawy (...)/E. (...).2014)

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Ustawa z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) w art. 3 ust 1 ustala trzy stopnie niepełnosprawności: znaczny, umiarkowany i lekki. Kryteria oceny niepełnosprawności określa zaś Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 1 lutego 2002 r. (Dz. U. z dn. 1.03.2002 r.).

Zgodnie z art. 4 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 123 poz. 776 z późn. zm.) do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności zalicza się osobę z naruszoną sprawnością organizmu:

- niezdolną do pracy lub
- zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub
- wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych.

W świetle zebranego materiału dowodowego należy zaliczyć J. Ł. do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Schorzenie odwołującego w postaci dyskopatii L5/S1 z zespołem bólowym przejawia się chodem z utykaniem na kończynę dolną lewą, chód na palcach jest niemożliwy, na pięcie lewej niemożliwy. Kończyny górne o prawidłowej długości i obwodach, prawidłowej ruchomości stawów z symetryczną siłą mięśniową. Manualnie sprawny. Biegły stwierdził, że kręgosłup Th jest prawidłowy, spłycenie lordozy szyjnej i lędźwiowej, wzmożone napięcie mięśni przykręgosłupowych w odcinku C i L, objaw szczytowy ujemny zaznaczony, a odwołujący zespołu ćwiczeń (...) nie wykonuje. Biegły stwierdził także, że kończyny dolne o ograniczonych ruchomościach w stawach biodrowych, zaistniałe opadanie stopy lewej, osłabienie siły mięśniowej kdl. Biegły zauważył, że przy chodzeniu stopa nie opada. Wobec powyższego biegły stwierdził, że stopień nasilenia nie uniemożliwia wykonywania zatrudnienia przez odwołującego i nie stanowi o konieczności korzystania przez niego z pomocy innych osób w pełnieniu ról społecznych.

W świetle zebranego materiału dowodowego należy zaliczyć odwołującego do lekkiego stopnia niepełnosprawności. Nie ma wątpliwości, że u odwołującego schorzenie w postaci choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa nie daje podstawy do stwierdzenia, że odwołujący spełnia przesłanki określone w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym (Dz.U. Nr 98, poz. 602 z późn. zm.) Przepis ust. 3a stwierdza, że kartę parkingową wydaje się: 1) osobie niepełnosprawnej zaliczonej do znacznego albo umiarkowanego stopnia niepełnosprawności mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się albo 2) osobie niepełnosprawnej, która nie ukończyła 16 roku życia mającej znacznie ograniczone możliwości samodzielnego poruszania się. Jednocześnie przepis ust. 5c stanowi, że kartę parkingową wydaje się osobie, o której mowa w ust. 3a pkt 1 i 2, na okres ważności orzeczenia, o którym mowa w ust. 4, jednakże nie dłużej niż na okres 5 lat.

Sąd poparł opinię powołanego w niniejszej sprawie biegłego (k.45-48v). Biegły opisał stan zdrowia odwołującego i wskazał, że odwołujący powinien być zaliczony do lekkiego stopnia niepełnosprawności oraz wskazał, że brak jest podstaw do stwierdzenia znacznego ograniczenia możliwości samodzielnego poruszania się, zatem odwołujący nie spełnia przesłanek z art. 8 cytowanej wyżej ustawy z dnia 20.06.1997r. prawo o ruchu drogowym.

Sąd nie dysponuje wiadomościami specjalnymi, które posiadają biegli. Zgodnie zaś z utrwalonym w tej mierze poglądem Sądu Najwyższego - opinie biegłych lekarzy mogą być oceniane przez Sąd wyłącznie przez pryzmat ich

zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego oraz wiedzy powszechnej, wystarczające dla uznania bądź nie uznania opinii biegłego za przekonującą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 r., II CK 572/04, Lex nr 151656).

Opinia jest precyzyjna, skonstruowana logicznie i spójnie oraz wyczerpująco analizuje przedstawione zagadnienie. Opinia jest także pełna, gdyż udziela wyczerpujących odpowiedzi na postawione pytania.

W niniejszej sprawie brak było podstaw do dopuszczenia dowodu z kolejnej opinii biegłego, gdyż sporządzona dotychczas w sprawie opinia jest przejrzysta, logiczna i wyczerpująca i w konsekwencji nie wzbudza wątpliwości Sądu.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż brak jest podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji i w oparciu o treść art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie oddalił.

SSR Barbara Kokoryn